

žalobcovu, aby mohly proti případnému zrušení, resp. možnému vynešení rozsudku odsuzujícího soudem zrušovacím aspoň pořadem odvodu se brániti. Ministerstvo spravedlnosti upozorňuje soudy na vadný postup a žádá, aby ustanovením § 23 zákona se přesně řídily.«

Čís. 3885.

Přečin volebního donucování podle § 5 zákona ze dne 26. ledna 1907, čís. 18 ř. zák. vzkazem voliči, že nesmí do lesa, nebude-li voliti určitou politickou stranu.

S odsouzením pro přečin § 5 zák. čís. 18/1907 ř. zák., jde-li o volby do obecního zastupitelstva, nenastává ztráta práva volebního ani, kdyby bylo vysloveno, že čin byl spáchán z pohnutek nízkých a nečestných.

(Rozh. ze dne 28. května 1930, Zm I 33/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací zamítl v neveřejném zasedání zmateční stížnost obžalovaných do rozsudku krajského soudu v Táboře ze dne 15. října 1929, jímž byli stěžovatelé uznáni vinnými: Jiří V. přečinem volebního donucování podle § 5 zákona ze dne 26. ledna 1907, čís. 18 ř. zák., František H. spoluvinou na onom přečinu podle § 5 tr. zák. a § 5 cit. zák., vyhověl však odvolání obžalovaných z výroku o ztrátě práva volebního a napadený rozsudkový výrok zrušil, mimo jiné z těchto

d ů v o d ů:

Zmatek podle čís. 9 a) § 281 tr. ř. snaží se stížnost doličiti námitkou, že § 5 zákona čís. 18 ř. zák. z roku 1907 žádá působení na voliče v určitém směru, jež prý domněle doznáný výrok obžalovaného »nebude-li volit, nesmíte do lesa« neobsahoval. Leč zmateční stížnost nedbá rozsudkového zjištění, podle něhož výrok obžalovaného zněl tak, jak ho svědek L. potvrdil, totiž: »Pan P. Vám posílá tenhle lístek, o když nebudete voliti stranu lidovou, nesmíte do lesa«. Uvažuje-li nalézací soud v rozsudku jen jaksi nadbytkem, že by podle jeho názoru i vzkaz obžalovaným doznáný zakládá volební donucování ve smyslu § 5 cit. zákona, neodchyluje se tím od onoho základního zjištění, z něhož by stížnost v prvé řadě měla vycházeti, což však nečiní. Nad to nedrží se stížnost ani při onom svém dovozování úplně zjištěného stavu věci. Tvrdí, že doznáným výrokem by se působilo na voliče jen všeobecně, nikdy však určitým směrem, ačkoli nalézací soud i pro případ, že vzkaz zněl tak, jak obžalovaný doznává, dochází k přesvědčení, že obžalovanému šlo o to, by voliči vykonali volební právo v určitém smyslu, to jest ve prospěch strany lidové.

Obžalovaní dovolávají se zmatku podle čís. 11 § 281 tr. ř. z té příčiny, že byla vyslovena ztráta práva volebního. Zrušovací soud vyložil však již v plenárním rozhodnutí sb. n. s. čís. 1731, že do takového vý-

roku lze si stěžovati jen odvoláním. Obžalovaní podávají do výroku toho i odvolání, a bude proto i o vývodech zmateční stížnosti k čís. 11 citov. § rozhodnuto jako o odvolání. Je jest uznati důvodným. Jak doličeno bylo již v rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 1634 sb. n. s., lze ztrátu práva volebního, — nejde-li o případy, kde zvláštním zákonem je tak výslovně stanoveno —, vysloviti jen při odsouzení pro čin, při němž účinek ten nastává podle platných ustanovení. Podle těchto ustanovení, jež jsou uvedena ve vydání trestních zákonů Kallab-Herrnritt, 2. vydání, na str. 567, byli sice z práva volebního vyloučeni i ti, kdož byli odsouzeni pro přečin uvedený v § 5 zákona o ochraně volební a shromažďovací svobody ze dne 26. ledna 1907, čís. 18 ř. zák., avšak podle § 14 tohoto zákona jen, byl-li přečin spáchán při volbách do sněmovny; v souzeném případě nešlo však o takové volby, nýbrž o volby do obecního zastupitelstva, ohledně nichž nelze uznati na ztrátu práva volebního. V důsledku toho nemůže výrok o ztrátě práva volebního obstáti, poněvadž přečin podle § 5 cit. zákona, jde-li o volby do obecního zastupitelstva, není trestným činem, pro který podle dosud platných ustanovení nastává ztráta práva volebního, a nemohlo by pro nedostatek náležitosti té na ztrátu tu býti uznáno ani, kdyby bylo vysloveno, že byl trestný čin spáchán z pohnutek nízkých a nečestných. Bylo proto napadený rozsudkový výrok zrušiti.

Čís. 3886.

Poškození veřejného orgánu je jen objektivní podmínkou přísnější sazby druhé věty § 82 tr. zák.; přísnější trest stíhá pachatele i když jeho úmysl k nastalému poškození nesměřoval (poškození bylo způsobeno jen náhodou).

(Rozh. ze dne 30. května 1930, Zm I 154/30.)

Nejvyšší soud jako soud zrušovací vyhověl po ústním líčení zmateční stížnosti státního zastupitelství do rozsudku krajského soudu v Chebu ze dne 3. února 1930, pokud jím byl obžalované, odsouzené pro zločin veřejného násilí podle § 81 tr. zák. a pro přestupek urážky strážce podle § 312 tr. zák. uložen trest jen podle první trestní sazby § 82 tr. zák., zrušil rozsudek nalézacího soudu v napadeném výroku o trestu jako zmatečný a uložil obžalované trest podle druhé věty § 82 tr. zák.

D ů v o d y:

Zmateční stížnosti, uplatňující důvod zmatečnosti podle čís. 11 § 281 tr. ř., nelze upříti oprávnění. Nalézací soud, uznáv obžalovanou vinnou přestupkem podle § 312 tr. zák. a zločinem podle § 81 tr. zák., vyměřil jí trest podle první trestní sazby § 82 tr. zák., nikoliv, jak státní zastupitelství v obžalobě navrhlo, podle druhé trestní sazby onoho §, vzav sice za prokázáno, že obžalovaná škrábla strážníka K-e, kterému se